



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. október 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

BŰNBOCSÁNAT

Énekek: 180; 205,1-5; 442,1-5, 7-9

Lekció: Lk 7,36-50

Alapige: Zsolt 103,2-3a

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk Téged, mert jó vagy, mert örökkévaló a Te kegyelmed. Köszönjük, hogy nem bűneink szerint cselekedtél velünk, hanem irgalommal és kegyelemmel közeledsz hozzánk, hiszen hallgathatjuk a Te igédet, mely életnek beszéde.

Kérünk, hogy Szentlelkeddel áldd meg a Te egyszülött Fiadról, a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot, hogy higgyünk és üdvözlünk. Köszönjük, hogy Őáltala és Őérette nem perbe szállsz velünk, hanem úgy közeledsz hozzánk, hogy igéd által bűnbocsánatot, örök életet kínálsz nekünk. Kérünk, adj halló szívet most nekünk, hogy miközben igédet hallgatjuk, vegyen bennünk épületet a hit, a remény és a szeretet. Cselekedd, hogy Hozzád térjünk, Neked szolgáljunk; hadd lehessünk Neked élő, engedelmes gyermekeid!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Zsoltárok könyve 103. fejezetéből, a 2. verset és a 3. versnek az első felét olvasom: „*Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödöt...*”

Kedves testvérek, bizonyára sokan nem is tudják, hogy azokban a gyülekezetekben, ahol nem havi rendszerességgel van úrvacsora, hanem általában évente öt-hat vagy esetleg hét alkalommal, ezeket az alkalmakat a nagy ünnepeken kívül mihez kötik, amikor a gyülekezet úrvacsorai közösségben van együtt! A három nagy sátoros ünnep mellett szoktak tartani két hálaadó napot nyár végén és ősszel, amelyet sok helyen úgy hívnak, hogy „új kenyér” és „új bor”. Én mindig azt használtam a szolgálatom alatt, hogy két „hálaadó nap”, amikor Isten-

BŰNBACSÁNAT

nek hálát adunk azért, hogy gondviselő, jó Atyánk nekünk. Így október végén vagy november legelején szokott lenni a hálaadó úrvacsora az ország sok gyülekezetében, és éppen ezért adta Isten Szentlelke azt a gondolatot, hogy nézzük meg a Szentírás egy nagyon lényeges és talán nagyon jól ismert igéje alapján, hogy mi is a hálaadás, és miért is adhatunk legfőképpen hálát Istennek!

A 103. Zsoltárt nagyon sokszor idézzük. Gyermekkoromtól kezdve talán ez volt az első zsoltár, amit megjegyeztem vagy ennek a zsoltárnak az első versei, tudniillik a lelkipásztorunk mindig ezzel kezdte az istentiszteletet, ez volt a fohász: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét.” „Áldjad én lelkem az Urat” – hallottuk az előbb – és ne feledkezz el semmi jótéteményéről! Aztán kezdődik egy hosszú felsorolás, amit szeretnék kérni, hogy ott-hon olvassatok el, hiszen mostanra nincs lehetőségünk, hogy mindegyiket külön-külön vegyük! Még ez is nagy üzenet számunkra, ez az egyetlen vers is.

Ezzel kezdődik a zsoltáríró, a felirat szerint Dávid hálaadása, hogy „Aki megbocsátja minden bűnödöt.” Ha tovább olvassuk, akkor ilyeneket hallunk: „... meggyógyítja minden betegségedet, (...) megváltja életedet a koporsótól, kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. Aki jóval tölti be a te ékeségedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé. Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal...” Nagyon hosszan sorolja azt a zsoltáríró, hogy mi mindent tulajdonít Istennek!

A legelső dolog, ami elém jött ebből az igéből, az az, hogy mennyi oka van a zsoltárírónak és a hívő embernek arra, hogy Istent áldja és magasztalja. Aki Istent nem így ismeri, ahogy a zsoltáros, az általában kérni szeret Tőle. Elé tárja esetleg kívánságait, kéréseit, de a Filippibeliekhez írt levélben is azt ajánlja az apostol, hogy ezt hálaadással kellene tenni, vagyis először is hálás szívvel borulni az élő Úr elé. Látjátok, testvérek, hogy mennyi oka van arra a hívő embernek, hogy áldja és magasztalja az Urat, de csak az áldhatja és magasztalhatja így Istent, aki Őt ilyenek ismerte meg! Aki így ismeri, hogy: bűnbocsátó, irgalommal teljes, megújít bennünket. Erről szól az egész zsoltár, és a zsoltáríró nemcsak megismerte ilyenek Istent, hanem így is tesz Róla bizonyosságot. Nemcsak az Ő személyes ügyévé válik a hálaadás, hanem ebbe be akarja vonni a többieket is: a gyülekezetet, a hívők közösségét is, hogy ők is áldják és ők is magasztalják az Urat.

Hálát ad azért Dávid, mert tudja és megértette, hogy minden jó adomány és tökéletes ajándék onnan felülről, „a világosság Atyjától száll alá”, és ebben a felsorolásban, amelyet a 103. Zsoltárban olvasunk, az első a bűnbocsánat öröme: „Aki megbocsátja minden bűnödöt.” Az első helyen áll a bűnbocsánat. Vagyis, ezzel is azt akarja elmondani nekünk az ige, hogy a hálaadásunk, mindig konkrét tényeken kell, hogy alapuljon! Mindig konkrét oka van, mégpedig megtapasztalt, megértett és átélt konkrét oka van a hívő ember istendicséretének. Azt meg lehet nevezni, meg lehet fogalmazni. Hogyha Dávid meg tudja ebben a csodálatos zsoltárban fogalmazni, akkor nekünk is meg kell fogalmazni: Istent miért magasztalom, miért dicsérem és miért áldom? Azért, mert átéltem, megbizonyosodtam felőle. Ez is nagyon jellemző ránk, hitünknek fokmé-

rője is lehet, hogy Istennek miért adok én hálát. Istennek adok-e hálát? – mert Dávid ezt teszi.

Ez olyan fontos, hogy a felsorolás legelején ez van: „Aki megbocsátja minden bűnödöt...” A zsoltáríró tehát nem valami testi jóért ad hálát, hanem a bűnbocsánatért. Sekélyes és felszínes az a hálaadás, ha Istennek csak azért adunk hálát, pl. ha nem esett az eső egy kiránduláson; vagy amiért mi is valamelyik héten hálát adtunk: milyen jó, hogy a kertben nem kell locsolni, mert esett az eső! Ezek sem mellékesek, de nem a leglényegesebb dolgok az életünkben. Szeretném, hogyha nemcsak azért adnánk hálát, amit Isten körülöttünk végez, amit Isten körülöttem, gondviselő szeretetében rendez, hanem azért, amit benned, amit bennünk végez el! Ezért mondja: „Aki megbocsátja minden bűnödöt...”

Nézzük meg először röviden, hogy hogyan gondolkodik az ember a bűn kérdésről, a bűnei kérdéséről és annak megoldásáról! Ebben a zsoltárban, – megbocsátja minden bűnödöt –, a bűn megoldása van! Isten ezt adja az embernek: a bűn kérdésének megoldását. Azt hiszem, a legtöbben a bűn kérdésében sehogy sem gondolkodnak, mert abszolút nem tudják, hogy az életük bűnben van. Nemcsak a bűnbocsánattal, hanem magával a bűn tényével sincsenek tisztában sokan. Legfeljebb a következményeivel szembesülnek néha-néha, hogy tudniillik annak van következménye, van utóhatása, de arról, hogy minden rosszra hajlandók vagyunk; arról, hogy „vétekben fogantattam, és bűnben me-lengetett engem az anyám”, végképp nem gondolják, hogy azért Isten ítéletre von majd, mert a bűn zsoldja halál!

Aztán vannak, akik takargatják bűneiket, mert esetleg szégyellik. Vagy úgy gondolkodnak, hogy ha nem derül ki, akkor nem is létezik. Ha nem derül ki a bűn, akkor semmi baj nincsen! Az ige azt mondja: aki takargatja vétjét, annak nem lesz jó vége. Találkozunk olyanokkal is, akik szeretnék jóvátenni a bűnt, elrendezni, valahogy vezekelni érte. Emlékszem egy beszélgetésre egy idős asszonnyal, aki elmondta, hogy fiatal korában egy rettenetes nagy bűnt követett el. Azóta is, még 50 év múltán is ott van annak terhe, és marja belülről. Ő úgy gondolta, hogy ezt el lehet rendezni, és kérdezte tőlem: ugye Isten megbocsátja, mert... – és elmondott egy olyan cselekedetet, ami valóban tiszteletreméltó, valóban olyan cselekedet volt, hogy ezért mindenki nagy szimpátiával nézett erre az asszonyra. Ő ebbe fogózott, hogy „ugye, ezért Isten megbocsátja?” Én mondtam neki: ezért nem, de Jézusért igen! Ha elhiszi, hogy Jézus Krisztusban az Isten bűnbocsátó kegyelemmel közeledett magához, akkor Isten megbocsátja.

A bűnt nem lehet levezekelni. Nem lehet a bűntudatot, az önvádat így elnémítani a szívben. Nem lehet azt csinálni, mint ahogy az iskolás gyerek gondolja: ha egy-egy piros pontot szerzek, azzal megsemmisítek egy feketét! Nem lehet jóvátenni, de János 1. levele 1. fejezetének a 7. versében ezt mondja az ige: „... Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

Vannak, akik maguk akarnak a bűntől megszabadulni, sőt olyan idős bácsival is találkoztam, aki azt mondta nekem: tudod, nem én hagytam el a bűnt, hanem a bűn hagyott el engem! Nem szeretnék senkit kiábrándítani, de a bűneink nem hagynak el bennünket!

BŰNBÖCSÁNAT

Ennek az igének a csodálatos megoldását kínálja nekünk az Úr, mégpedig azt, hogy Őtőle jön a bocsánat. Istentől jön: „Aki megbocsátja minden bűnödöt...” Ezért azt mondja az ige: a bűnbocsánat kezdeményezője és egyedüli forrása Isten. „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi népe maradékának vétkét?” Csak az bocsáthatja meg a bűnt, aki ellen azt elkövették. Ádám és Éva óta a bűn azt jelenti, amit Dávid így fogalmazott meg: „Egyedül Te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a Te szemeid előtt” – még akkor is, hogyha emberrel szemben vétkezett. Még akkor is, ha elmarasztalható a kapcsolataiban, a családjában, a testi életében; még akkor is úgy gondolkodik, hogy „Ellened vétkeztem”, mert a bűn a törvényszegés, Isten akaratának áthágása, Isten akaratának semmibevétele, amikor az ember nem aszerint él.

Ezért, testvérek, ahhoz, hogy elveszünk, hogy a bűnnek a következményeivel szembesüljünk, nem kell csinálnunk a világon semmit! Éppen elég az, hogyha nem tesszük meg azt, amit Isten elrendel. Tehát a Bibliában nemcsak az a bűn, hogyha valami rosszat teszel, a Biblia szerint a bűn az, ha nem teszed meg, amit Isten elrendel. De honnan tudnád megtenni, ha nem tudod, hogy mit rendel el, mit mond? Ezt csak az tudja megtenni, aki úgy viselkedik, és úgy gondolkodik, hogy „szólj Uram, mert hallja a te szolgád!” Azt is mondja az ige, hogy „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak!” Arról van szó, hogy ne mulaszd el megtenni azt, amit Isten elrendel! A Bibliában mindig az a jó, amit Isten elrendel, még akkor is, ha mi nem értjük; még akkor is, hogyha a mi humánus természetünk ezzel ellenkezik. A Biblia nem azt mondja, hogy a hívő embernek humánusnak kell lenni, hanem a hívő embernek hinnie kell, és a hívő embernek engedelmesnek kell lennie! A hitetlen is tud humánus ember lenni. Tud adakozni, vagy tud a másikon segíteni, de a hívő embernek egyetlen kérdése van: mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Amíg ezt az ember nem kérdezi, addig mindig bűnben, elveszett állapotban van, hiszen nem is tudja, hogy mit kellene cselekednie. Az engedelmesség ezt jelenti: itt vagyok, Uram, hogy cselekedjem a Te akaratodat! Amíg ez az életünkben nem valósul meg, addig és azért vagyunk bűnben, mert nem az Isten akarata szerint éljük ezt a testben meglévő időnket.

Ennek az igének csodálatos evangéliuma ez: „Aki megbocsátja minden bűnödöt...” Az ige az Úrról beszél. Nem rólunk, hanem arról az Istenről, aki megbocsátja a bűnt. Bizonyára sokan ismerik azt a kedves finn lelki éneket, amely így kezdődik: „Van még számomra is bocsánat, / Van Jézusom, ő az enyém. / Nem mardos a bűn, sem a bánat, / Mint a fecske, ujjongok én. / Halálban hevertem, de Ő felemelt, / Az életem ára szíve vére lett. / A bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm, Úr Jézus, / Nem vádol többé engemet.”

Dávid ennek örül, és ezért ad hálát! Nem azért, mert jól mentek az ország ügyei – bizonyára azt is megköszönte Istennek. Nem azért, mert fellendült a gazdaság vagy tele lett a kincstár, hanem azért, mert „az Úr megbocsátotta az én bűneimet.”

Miért lehet Istentől jövő bűnbocsánatunk? Azért, mert ennek Isten minden feltételét elkészítette és véghezvitte. Azért, mert Isten már a bűnesetkor a Pa-

radicsomban a bűnbocsánatot készítgette. Sőt, az Efézusbeliekhez írt levél tanúsága szerint, Isten már a világ teremtése előtt lefektette a bűnbocsánat alapjait. Már a világ teremtése előtt meghozta a döntését, hogy lesz bűnbocsánat, kegyelmezni és irgalmazni fog az Ő népének; és amikor az Úr Jézus testet ölt, akkor elhangzik az a csodálatos ige a Máté evangéliumában, hogy „... nevezed annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből!” Isten elkészítette nekünk a bűnbocsánat feltételét, és Jézus Krisztus ezt véghezvitte. Amikor azt mondja, hogy „elvégeztetett”, akkor ez azt jelenti, hogy készen van minden. „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz...”!

Arról is hadd szóljak még röviden, hogy az ige szerinti bűnbocsánatnak nincs emberi előfeltétele. A következő istentiszteleten elhangzik a Lukács evangéliuma 7. fejezetének 36. versétől kezdődően az ige, amikor Jézus azt mondja annak az asszonynak, hogy „megbocsáttattak a te bűneid”, hiszen a bűnbocsánat kegyelemből történik. Azt mondja Isten: kegyelmezek, akinek kegyelmezek, irgalmazok, akinek irgalmazok.

„Megbocsáttattak a te bűneid” – többször olvassuk ezt, nemcsak egyszer az igében, mert a bűnbocsánatnak nincs emberi előfeltétele, az kegyelem. Ha lenne valami emberi előfeltétele, akkor nem lenne kegyelem. A bűnbocsánatot kapott ember majd felismeri és megvallja a bűnét, de nem azért kap bocsánatot, mert felismerte. Isten nélkül hogyan ismerné fel? Az Isten Szentlelkének megszorító, bűnbánatra indító munkája nélkül mi soha nem jutnánk el oda, hogy ez bűn, hogy ez Istennek nem tetszik. Mi nem lennénk szomorúak miatta. Isten munkálja ezt az emberi szívben.

Az is nagyszerű az igében, amit a mi Urunk mond a bűnbocsánatról: Neki van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani. Ez azért nagyon lényeges, mert ha együtt szemléljük a Biblia tanítását a bűnbocsánatról, akkor az az üzenet szólal meg ebben az igében, hogy ne várj soká bűneid bocsánatára! Rendezd el időben! Ne halogasd, mert „az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani”! Ezt úgy értelmezzük, hogy amíg itt vagyunk ezen a földön, amíg élünk, addig van lehetőségünk. A halál után nincs alkalom bűneimet megsiratnom. Az ember halála után már nincs lehetőség arra, hogy a bűnei eltöröltesse. Olvassátok el a Lukács evangéliuma 16. fejezetéből a gazdag és Lázár történetét! Véglegessé vált addigi ideiglenes állapota a halállal a gazdagnak, mint ahogy Lázárnak is. Ezért, aki ezt az ígét megérti, hogy „... megbocsátja minden bűnödöt”, az a Kolossébeliekhez írt levél 1. fejezetének 14. versével boldogan fogja vallani, amit Pál ott mondott: Benne van – tudniillik Jézusban – a mi váltságunk, bűneink bocsánata. Azért, mert a bűnbocsánat mindig váltságot is jelent, és mindig szabadulással is együtt jár.

Jézus halála, tehát, tökéletes bűnbocsánatot szerzett nekünk és szabadulást minden megkötöttségéből. Szeretném megkérdezni: tudod-e, hogy van megoldás? Ne keseredj el bűneid miatt, mert feléd is hangzik az evangélium.

Ilyenkor, amikor a bűnbocsánatról beszélek, mindig eszembe jut a fiunk. Amikor olyan 3-4 éves volt, valami rossz fát tett a tűzre, és a feleségem nehezelt rá. Lelki beállítottságú volt mindig, és nagyon bántotta, hogy az édesanyja

BŰNBŐCSÁNAT

nem szól hozzá. Meg nem verte, azt tudom, csak nem szólt hozzá. Kifejezte, hogy ez a dolog nem tetszik neki. Így ment ez vagy fél napig, aztán egyszer csak, ahogy ülök az irodában, szalad be nagy örömmel, mosolyogva és ujjongva, és csak ezt az egy mondatot tudta mondani: „Anya megbocsátott! Anya megbocsátott!” Én akkor éltem át, hogy milyen is az, amikor tudjuk, valaki megbocsát. Milyen öröm az, amikor tudom, hogy Isten megbocsátott! „Aki megbocsátja minden bűnödöt...”

Testvérek, még azt hadd emeljem ki befejezésül, hogy „minden bűnödöt”! Ezt a szót, hogy „minden”, két dolog miatt kell kiemelni. Egyrészt: egészen bizonyos legyen benne, hogy a Jézus Krisztus által kapott bűnbocsánat teljes és tökéletes! Mit érnének vele, hogyha Isten csak bizonyos bűnököt bocsátana meg, és a megmaradt bűnök ugyanúgy ítéletre vinnének?

Másrészt: megóv bennünket egy lelki gyötrődéstől, és felszabadítja a hívő embert öröme. Dávid így mondja egy másik zsoltárban: „Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét...” – mert tudja, hogy ez az igazi öröm. Megint csak emberileg gondolkodva, hajlamosak vagyunk arra, hogy Istenről úgy gondolkozzunk, hogy csak bizonyos bűnököt bocsát meg, de lehet, hogy valami ott maradt. Lehet, hogy valamit még nem bocsátott meg, amit nem láttál meg vagy nem vallottál meg. Ennek az emberi gondolkodásnak ez az ige teljesen ellentmond. Tudniillik azt mondja, hogy „megbocsátja minden bűnödöt.” Amikor Jézus azt mondja, hogy „megbocsáttattak a te bűneid”, akkor nem arról beszél, hogy a nagyok igen, de a kicsik nem; vagy azok igen, ezek nem, hanem azt mondja: „megbocsáttattak a te bűneid...” Ez nagyon fontos! Pál ezért mondja a Rómabeliekhez írt levél 8. fejezetének 1. versében: „semmi kárhozható ítélet nincs azok ellen, akik Jézusban vannak.” Miért? Mert nem maradt ott a bűn, mert tökéletes és végleges!

Arról is hadd szóljak végül, hogy akkor van-e valami teendőnk, mert eddig mindig azt hallottuk, hogy Isten kegyelmes, kegyelemmel jön felénk, nem köti feltételhez a bűnbocsánatot, de a bűnbocsánatot kapott embernek van-e dolga? A Biblia szerint igen. Először is az, amit Jézus Krisztus mond az egyik helyen, amikor felold valakit a bűn terhe alól: „eredj el és többé ne vétkezzél!” Ami a mi számunkra azt jelenti, hogy harcoljunk a bűn ellen! A felénk jövő kísértésben, az alkalmanként felénk jövő bűn ellen szabad lelkiismerettel harcoljunk! Tudniillik, az akaratunkat vegye kézbe Isten Szentlelke, hogy tudatosan ne akarjuk azt többé elkövetni! Hívjuk segítségül az Urat!

Aztán a másik, ami a következménye: én is bocsássak meg azoknak, akik ellenem vétkeztek, mert könnyebb elfogadni a bűnbocsánatot, mint gyakorolni! Emlékezzetek Jézus példázatára a tízezer talentumos adós szolgálja esetében? Elfogadja azt, hogy el van engedve az adóssága, de ő szorongatja a szolgatársát pár fillérért. Akkor, testvér, gyakorold te is a bocsánatot úgy, ahogy a „Mi Atyánk” imádságban ezt minden alkalommal elmondjuk, kérjük, sőt megígérjük: „miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!” Akkor miért hordozol a szívedben haragot? Akkor miért van egy másik emberrel elrendezettlen ügyed, hogyha elfogadtad Istentől, hogy Ő megbocsátott?

Végül még egy harmadik dologról is hadd szóljak! Hogyha elfogadtad bűneid bocsánatát, akkor élj hálás életet, és ne feledd, ki az, aki megbocsátott; ki az, aki megmentett; ki az, aki elvette rólad bűneid terhét; ki az, aki felszabadított! Akkor szánd oda élő, szent hálaáldozatul egész valódat! Tégy bizonyóságot így az Úrról! Vezess másokat is Őhozzá, vagy segíts oda másokat Őhozzá, mert ha te részesültél a kegyelemben, akkor másoknak is kérd és kívánd ezt!

Kívánom, testvérek, ahogy János apostol a mennyei Jelenések könyvében olyan szépen írja, és nekem nagyon kedves ígém, ahogy látja a nagy sokaságot, hogy miért vannak ott a mennyben: „... mert megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.” Azt mondja: ezért vannak ott, mert bűnbocsánatot kaptak. Nem azért, mert kiváló erényeik voltak. Nem azért, mert olyan szent életet éltek – most értsétek jól –, hanem azért, mert „... megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.”

Ma úrvacsora van. Amikor a hitvallásunk megkérdezi, hogy mit jelent az úrvacsora, a válasz így hangzik: elsősorban azt jelenti, hogy minden bűnünkre tökéletes bocsánatot kapunk Jézus Krisztus elégtételéért és váltságáért. Ezért áldjuk Jézust, és ezért magasztaljuk Jézus nevét, mert Őrajta keresztül kegyelmezett nekünk Isten. Őáltala és Őérte. És látjátok, nemcsak a hirdetett ígében van erről szó, hanem itt, a látható jegyekben is valósággal bizonyóságot fogunk néhány perc múlva kapni arról, hogy igen, Isten megbocsátott! Olyan voltam vagy olyan vagyok, amilyen, de elvette rólam bűneim terhét. Megváltott, az Ővé vagyok, és az Ővé is maradok. Ez nem jelenti azt, hogy nem fogok vétkezni, de naponta oda tudok borulni ahhoz a Jézushoz, akiről szintén az öreg János írja az 1. levele 2. fejezetében: „testvéreim, ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus”; mert Őérette és Őáltala Isten nemcsak bűnbocsánatban, hanem folyamatos megtisztításban is részesít bennünket.

Ámen.

Imádkozzunk!

Ilyenkor látjuk, hogy milyen szegényes az az élet, Urunk, amely nem tud Neked hálát adni a bűnbocsánatért. Milyen felszínes az a vallásosság, amely nem ezen alapul, amely nem a hit drága kincsét tartja fontosnak és értékesnek, hogy tudniillik Jézus Krisztusban elnyertük a bűnbocsánatot. Lebontottad a válaszfalat, Te magad, Urunk, amit mi emeltünk közénk és Közéd, ami elválasztott Téled, az élettől, az élet forrásától, a világosságtól, a szabadságtól. Köszönjük, hogy Te azért küldted a Te egyszülött Fiadat erre a világra, hogy aki hisz Őbenne, ne vesszen el, mert bűnei miatt elveszne, hanem örök élete legyen!

Te látod, Urunk, hogy a szívünkben mennyi a hálaadás a bűnbocsánatért, vagy csak külső örömkért, felszínes dolgokért tudunk hálát adni Neked és Téged magasztalni. Hadd legyen legnagyobb kincsünk az, hogy nem megyünk ítéletre, mert átvittél sötétségből a világosságra, halálból az életre! Légy áldott, hogy ma is kínáld nekünk a bűnbocsánat ajándékát, ma is el lehet fogadni hittel és meg lehet ragadni. Köszönjük ennek bizonyosságát, a terített asztalt. Köszönjük, hogy ezzel is azt valljuk meg, hogy igen, Jézus Krisztusban van a mi

BÚNBOCSÁNAT

életünk, oda oltattunk be igaz hit által a szentek egységébe, gyülekezetébe és közösségébe.

Kérünk Téged, Urunk, hogy viselj gondot ránk, külsőleg, testileg is. Kérünk, hogy Te áldd meg betegeinket, megfáradtakat, időseket, fiatalokat, gyermekeket. Köszönjük Neked, Urunk, hogy kezedbe tehetjük a gyászolókat, akik a héten búcsúztak szeretettüktől. Vigasztald meg őket, Urunk!

Kérünk Téged, hogy a ránk következő hét is, istentiszteleteivel, alkalmival, ünnepeivel, hadd legyen Neked odaszánt és Neked szentelt drága alkalom. Vedd elménk, lelkünk és szívünk, hadd adjuk Neked mindenünk! Kérünk Téged, hogy hálából, azért, mert kegyelemben részesítettél, hadd szolgáljunk Neked örömmel, hadd kövessünk Téged, Úr Jézus Krisztus, boldogan!

Áldd meg szeretteinket, közelben és távolban! Kérünk, áldd meg hazánkat, magyar népünket szerte, az egész világra szétszóródott közösségeinket. Kérünk, hogy adj áldást ott is a hirdetett, magyarul megszólaló igékben, igehirdetéseken!

Köszönjük, Jézus, hogy velünk vagy minden napon a világ végezetéig.

Ámen.

442,1-5; 7-9. ének

1. Idvességünk, váltságunk, Jézus! hozzád kiáltunk;
Midőn a kegyelem asztalához lépünk: Jövel, maradj mivélünk!
2. Nagy volt szüleink bűne, De Atyád könyörüle;
És az örök halál tüzéből megváltott Engesztelő halálod.
3. Ez a terített asztal Bűneinkben vigasztal:
Hogy könyörülsz rajtunk s kegyelmed velünk lesz, Ha bízunk érdemedhez.
4. Szent testednek jegyei Annak itt a jelei:
Hogy csak az igazán megtérő találhat Idvességet tenálad.
5. Vérednek kiömlése Bűneink eltörlése;
Emlékeztess, midőn ajkunk a bort issza: Légyen éltünk szent s tiszta!
- (...)
7. Szent törvényed fáklyája Világoljon pályánkra!
Mert e földi úton, tudjuk, el nem téved, Ki híven követ téged.
8. Fogjad azért kezünket, S magad vezérelj minket;
Mert a te utadon Istenünkhöz vezet A hit, remény, szeretet.
9. Ha szemeink meglátnak Jobbján te szent Atyádnak:
Ott a Szentlélekkel örök egyességben Üdvözíts majd az égben!